

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และ วัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ องค์การยูเนสโก (United Nations Education Scientific and Cultural Organization-Unesco) กำหนดไว้ว่าทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของโลกมี 3 ประเภทคือ ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรมนุษย์ และทรัพยากรสารสนเทศ ทรัพยากรสารสนเทศเกิดจากสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ เป็นเหตุให้มีการผลิตสารสนเทศออกมามาก ซึ่งเป็นรากฐานที่จำเป็นต่อความก้าวหน้าของอารยธรรม และสังคม เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการตัดสินใจเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม (อุทัย ทุตริยะโพธิ, 2533) โดยเฉพาะสารสนเทศธุรกิจ

ทั้งนี้เนื่องจากในช่วง 5-6 ปีที่ผ่านมา อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศและภายในประเทศทั้งในมิติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและธุรกิจได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (สมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์, 2538) รวมทั้งการแข่งขันทางธุรกิจที่ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ข้อมูลมีความจำเป็นต่อผู้บริหารมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งมีการกำหนดให้สารสนเทศเป็นทรัพยากรที่สำคัญอย่างหนึ่งขององค์กร ซึ่งจะต้องมีการจัดการและการบริหารอย่างดี เพื่อให้ผู้บริหารจะได้รับข้อมูลที่ต้องการอย่างถูกต้องและทันต่อเวลาเพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจ (กรกาญจน์ เศรษฐสมภพ, 2531) การตัดสินใจที่ดีต้องอาศัยข้อมูลข่าวสารถึงร้อยละ 90 ส่วนอีกร้อยละ 10 อาศัยวิจารณญาณหรือความคิดเห็นของผู้ตัดสินใจ (สิงหา เจียมสิริ, 2529) สำหรับผู้จัดการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสารสนเทศเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้องค์การประสบความสำเร็จในการอยู่รอด และการเจริญเติบโตขององค์การ สารสนเทศที่ดีจะต้องมีความน่าเชื่อถือ สนับสนุนการตัดสินใจเพิ่มพูนประสิทธิภาพและกระตุ้นให้เกิดความรู้ นักธุรกิจต้องการสารสนเทศทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี กฎหมาย เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การค้า การเงิน การธนาคาร การตลาด

ปัจจุบันสังคมธุรกิจในประเทศไทยเติบโตอย่างรวดเร็ว ธุรกิจกลายเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญของสังคม (สมาใจ วิริยะบัณฑิตกุล, 2530) สารนิเทศเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประกอบธุรกิจ เนื่องจากนักธุรกิจจะต้องมีความรอบรู้ต่อสภาวะการเปลี่ยนแปลงของภาคธุรกิจ ภาวะทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งสภาวะดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงทุกขณะ ทำให้นักธุรกิจต้องติดตามสภาพความเป็นจริงอย่างต่อเนื่อง ตำราและบทความทางวิชาการที่มีอยู่ส่วนใหญ่ เรียบเรียงขึ้นเพื่อรายงานสภาพทางธุรกิจในประเทศ จึงไม่สอดคล้องกับสภาวะธุรกิจของไทย ดังนั้น เพื่อให้เกิดความคล่องตัว ในการดำเนินธุรกิจและการขยายตัวที่ได้รับผลประโยชน์ตลอดจนการวิเคราะห์และประเมินผล เพื่อป้องกันไปยังกิจกรรมด้านต่าง ๆ ทางธุรกิจ นักธุรกิจจึงต้องแสวงหาสารนิเทศ เพื่อ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์โดยเข้าร่วมสัมมนา ประชุมทางวิชาการ ฟังปาฐกถา ตลอดจน การค้นคว้าข้อมูลจากสิ่งพิมพ์ประเภท ต่าง ๆ โดยเฉพาะวารสารและหนังสือพิมพ์ (สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สำนักบรรณสารการพัฒนา, 2529)

วารสาร (Periodicals) เป็นทรัพยากรสารนิเทศประเภทสิ่งพิมพ์ที่มีความสำคัญที่ห้องสมุดจัดหา และให้บริการแก่ผู้ใช้ วารสารเปรียบเสมือนกระดูกสันหลังของห้องสมุด มหาวิทยาลัยและห้องสมุดเพื่อการค้นคว้าวิจัย (Grenfell, 1965) รวมทั้งเป็นแหล่งทรัพยากรที่สำคัญสำหรับนักวิจัยธุรกิจ (Emory and Cooper, 1991) เนื่องจากวารสารเป็นแหล่งข้อมูลแหล่งแรกที่ทำให้ความรู้ใหม่และทันสมัย ไม่ว่าจะเป็นผลของงานวิจัย ทฤษฎี และการค้นพบใหม่ ๆ แนวโน้มความคิดเห็น ข่าว ข้อมูลทางสถิติ ประกาศ จดหมายโต้ตอบ การโฆษณาผลิตภัณฑ์หรือบริการ และอื่น ๆ (พรรณพิมล กุลบุญ, ม.ป.ป.)

วารสารธุรกิจเป็นวารสารที่มุ่งเสนอสาระทางด้านธุรกิจ อุตสาหกรรม และอาชีพใน แต่ละสาขาวิชาทางด้านของบริหารธุรกิจ ผู้อ่านส่วนใหญ่ได้แก่ พ่อค้า นักธุรกิจ นักการลงทุน นักการตลาด นักการธนาคาร นักโฆษณา (ครุณี หิรัญรักษ์, 2522) รวมทั้งนักวิชาการ อาจารย์ และนักศึกษานิสิตในสาขาทางด้านธุรกิจ ขณะนี้การอ่านวารสารธุรกิจไม่ได้จำกัดเฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจโดยตรง แต่ขยายไปยังบุคคลในวิชาชีพอื่น เช่น วิศวกร แพทย์ ทนายความ แม่บ้าน เป็นต้น การอ่านวารสารธุรกิจสามารถทำให้ทันต่อเหตุการณ์ เพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ มีส่วนช่วยในการตัดสินใจทางธุรกิจ และนำข้อมูลสถิติไปใช้ในการอ้างอิง

การจัดท้าวารสารธุรกิจภาษาไทย เป็นธุรกิจการค้าที่ได้รับความนิยมอย่างสูงทั้งจากผู้ผลิตและผู้บริโภค ปัจจุบันมีการผลิตวารสารเฉพาะกลุ่มบุคคลมากขึ้น โดยเฉพาะวารสารในแนวธุรกิจ การตลาด เพราะวารสารประเภทนี้ให้ข้อมูล ข่าวธุรกิจ เศรษฐกิจ มีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบเจาะลึก สอดคล้องกับการขยายตัวของธุรกิจการค้าในสมัยปัจจุบัน (ระวีวรรณ ประกอบผล, 2530) นอกจากนี้ ปัจจัยที่สนับสนุนการขยายตัวของวารสารธุรกิจภาษาไทย ได้แก่ ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการพิมพ์ ความก้าวหน้าทางการศึกษา ความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ความสำคัญของระบบธุรกิจที่มีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ นโยบายของรัฐบาลที่ส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจมากขึ้น (ชื่นจิตต์ บัญญัติศุกสิล, 2530)

ปัจจุบันการคัดเลือก และจัดท้าวารสาร สำหรับให้บริการในท้องมุดมีความยุ่งยากซับซ้อนยิ่งขึ้นการคัดเลือกและจัดท้าวารสารจะต้องทำอย่างระมัดระวัง เนื่องจากราคาของวารสาร ความต้องการในการใช้ และจำนวนวารสารใหม่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว (สุริทอง ศรีสะอาด, 2536) โดยเฉพาะวารสารธุรกิจภาษาไทยที่มีการผลิตเพิ่มมากขึ้น ผู้ผลิตมีทั้งหน่วยงานราชการ สถาบันการศึกษา สำนักพิมพ์เพื่อการค้า บริษัทและสมาคมต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการขยายตัวของธุรกิจในปัจจุบัน รวมทั้งความต้องการสารนิเทศธุรกิจของผู้ใช้ ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะผู้มีอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจเท่านั้น แต่ยังขยายไปถึงบุคคลในวิชาชีพอื่น ๆ อีกด้วย งานวิจัยครั้งนี้จึงศึกษาเรื่องการวิเคราะห์วารสารธุรกิจภาษาไทย เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งผลิต วัตถุประสงค์ ผู้เขียน กลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย กำหนดออก การเผยแพร่ การนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหาในวารสารธุรกิจภาษาไทย อันจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ปฏิบัติงานสารนิเทศ ในการพิจารณาคัดเลือกจัดท้าวารสารธุรกิจภาษาไทย และแนะนำการอ่านแก่ผู้สนใจ รวมทั้งบุคคลทั่วไป ในการเลือกอ่านวารสารธุรกิจภาษาไทยให้ตรงกับความต้องการ หรือความสนใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษา

1. วารสารธุรกิจภาษาไทยในด้านแหล่งผลิต วัตถุประสงค์ ผู้เขียน กลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย กำหนดออก และการเผยแพร่
2. การนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหาในวารสารธุรกิจภาษาไทย

สมมติฐาน

1. วารสารธุรกิจภาษาไทยมีวัตถุประสงค์ต่างกันไปตามแหล่งผลิต
2. สำนักพิมพ์เพื่อการค้าเป็นผู้ผลิตวารสารธุรกิจภาษาไทยมากที่สุด
3. วารสารธุรกิจภาษาไทยที่ผลิตโดยสถาบันการศึกษาจะเสนอบทความวิจัยและบทความวิชาการ ในขณะที่วารสารธุรกิจภาษาไทยที่ผลิตโดยสำนักพิมพ์เพื่อการค้าจะเสนอบทความทั่วไป
4. วารสารธุรกิจภาษาไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเงินมากที่สุด

ตัวแปร

ตัวแปรในการวิจัยได้แก่

แหล่งผลิตวารสารธุรกิจภาษาไทย

- หน่วยงานราชการ
- สถาบันการศึกษา
- สำนักพิมพ์เพื่อการค้า
- บริษัท
- สมาคม

วัตถุประสงค์

- เพื่อเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการ
- เพื่อรายงานสถานการณ์ ความเคลื่อนไหวทางธุรกิจ
- เพื่อเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ทศนคติ ประสบการณ์
- เพื่อการประชาสัมพันธ์ผลงาน กิจกรรมของหน่วยงาน
- เพื่อเป็นเอกสารประกอบการศึกษา
- เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า
- อื่น ๆ

ผู้เขียน

- ภายในกองบรรณาธิการ
- ภายนอกกองบรรณาธิการ

ผู้อ่านเป้าหมาย

- นักธุรกิจ
- นักอุตสาหกรรม
- นักการเงิน/นักการธนาคาร
- นักลงทุน
- นักการตลาด/นักโฆษณา
- นักบัญชี
- พนักงานบริษัททั่วไป
- พนักงานฝ่ายค้าเนื้องาน/ฝ่ายผลิต
- นักบริหาร/ผู้จัดการ
- ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- อาจารย์/นักวิชาการ
- นักศึกษา
- พ่อค้า/เจ้าของธุรกิจส่วนตัว
- ประชาชน
- อื่น ๆ

กำหนดออก

- รายสัปดาห์
- รายบ้กซ์
- รายเดือน
- รายสองเดือน
- รายสามเดือน
- รายสี่เดือน
- รายหกเดือน

การเผยแพร่และราคา

- การจัดจำหน่าย (ราคาฉบับปลีก,สมาชิก)
- การอภินันทนาการ
- อื่น ๆ

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การนำเสนอเนื้อหา

- ชาวและสรุปข่าว
- บทบรรณาธิการ/บทนำ
- บทความ
- บันทึกคดี
- สถิติ
- ปกิณกะ

ขอบเขตเนื้อหา

- สารนิเทศธุรกิจ ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการด้านการดำเนินงาน การเงิน การบัญชี การตลาด การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ

- สารนิเทศสภาพแวดล้อมธุรกิจ ครอบคลุมที่เกี่ยวข้องทางด้านธุรกิจแต่ไม่ใช่ธุรกิจโดยตรง

ขอบเขตการวิจัย

1. วารสารธุรกิจภาษาไทยที่เป็นประชากรในการวิจัยได้กำหนดลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 เป็นวารสารธุรกิจภาษาไทยที่ตีพิมพ์ในช่วงเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2536 ถึง มิถุนายน พ.ศ.2537

1.2 เป็นวารสารธุรกิจภาษาไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการด้านการดำเนินงาน การเงิน การบัญชี การตลาด การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ และมีเนื้อหาทางด้านธุรกิจมากกว่า ร้อยละ 60 ของเนื้อหาทั้งหมดในแต่ละฉบับ

ในการสำรวจวารสารธุรกิจภาษาไทยได้สำรวจจาก ห้องสมุดคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี หอสมุดกลางสถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องสมุดคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี หอสมุดกลาง สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักบรรณสารการพัฒนา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ แฉงหนังสือ และร้านจำหน่ายหนังสือในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ได้แก่

ชื่นจิตต์ บัญญัติศุภศิลป์. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อวารสารธุรกิจภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

บังอร โพธิ์ทอง. การใช้วารสารธุรกิจของอาจารย์และนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ประสิทธิ์ มริตตะนพ, บรรณาธิการ. โฆษณาธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร: บริษัทโฆษณาธุรกิจ, 2536.

วัลย์พร เหมะรัชตะ, ชุตินา สัจจานนท์ และ เปรมวัลย์ วาไรธร. วารสารสังคมศาสตร์ไทย: การวิเคราะห์และบรรณนิทัศน์. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

จากการสำรวจรายชื่อวารสารเบื้องต้นพบว่าวารสารธุรกิจภาษาไทยมีจำนวน 75 ชื่อ และเมื่อพิจารณาเนื้อหาของวารสารธุรกิจภาษาไทยที่มีเนื้อหาทางด้านธุรกิจมากกว่า ร้อยละ 60 ปรากฏว่าวารสารธุรกิจภาษาไทยที่อยู่ในขอบเขตการวิจัยมีจำนวน 49 ชื่อ (ภาคผนวก ก)

3. งานการวิเคราะห์วารสารธุรกิจภาษาไทยทั้ง 49 ชื่อ ดังกล่าว ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างวารสาร เพื่อการวิเคราะห์โดยแบ่งระยะเวลาในการเลือกกลุ่มออกเป็น 4 ระยะคือ

ระยะเวลาที่ 1 กรกฎาคม - กันยายน พ.ศ.2536

ระยะเวลาที่ 2 ตุลาคม - ธันวาคม พ.ศ.2536

ระยะเวลาที่ 3 มกราคม - มีนาคม พ.ศ.2537

ระยะเวลาที่ 4 เมษายน - มิถุนายน พ.ศ.2537

สำหรับการเลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงเวลา พิจารณาจากกำหนดออกของวารสาร โดยวารสารธุรกิจภาษาไทยที่มีกำหนดออก รายสัปดาห์ รายบิษัท รายเดือน รายสองเดือน รายสามเดือนและรายสี่สัปดาห์วัน เลือกโดยกลุ่มตัวอย่างชื่อละ 4 ฉบับ กระจายตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ข้างต้น ระยะเวลาละ 1 ฉบับ สำหรับวารสารธุรกิจภาษาไทยที่มีกำหนดออกรายสี่เดือน รายหกเดือน วิเคราะห์เนื้อหาทุกฉบับที่ตีพิมพ์ตั้งแต่กรกฎาคม พ.ศ.2536 ถึง มิถุนายน พ.ศ.2537 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทั้งหมดคือ 193 ฉบับ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีขั้นตอนและวิธีในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวารสาร เพื่อคัดเลือกวารสารธุรกิจภาษาไทย ตามขอบเขตที่กำหนดไว้
2. ศึกษาวารสารธุรกิจภาษาไทยแต่ละชื่อ เพื่อกำหนดการนำเสนอและขอบเขตเนื้อหาแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไข
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บและรวบรวมข้อมูลมีดังนี้
 - 3.1 แบบสอบถาม สำหรับบรรณาธิการวารสารธุรกิจภาษาไทย ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ แหล่งผลิต วัตถุประสงค์ ผู้เขียน กลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย กำหนดออก การเผยแพร่
 - 3.2 แบบวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับ ชื่อวารสาร ปีที่ ระยะเวลา ฉบับที่ ชื่อบทความ/คอลัมน์ การนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหา
4. ทดสอบแบบสอบถาม กับบรรณาธิการวารสารธุรกิจภาษาไทยที่ตีพิมพ์เผยแพร่หลัง เดือนมิถุนายน พ.ศ.2536 จำนวน 4 ชื่อ
5. ทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบวิเคราะห์เนื้อหา โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างวารสาร ธุรกิจภาษาไทยฉบับเดือนธันวาคม พ.ศ.2537 พิจารณาให้ครอบคลุมการนำเสนอและขอบเขต เนื้อหาวารสารธุรกิจภาษาไทยที่กำหนดไว้มากที่สุด ทั้งนี้ผู้วิจัยและผู้สังเกตการณ์ คือบรรณาธิการ วารสารธุรกิจภาษาไทย เป็นผู้วิเคราะห์ตามตารางทดสอบความเชื่อมั่น จากนั้นจะคำนวณค่า ความน่าเชื่อถือด้วยสูตรของ Holsti (Budd, Throp, and Donohew, 1967) ดังนี้

$$R = \frac{2(C_{1,2})}{C_1 + C_2}$$

- เมื่อ R = ค่าความน่าเชื่อถือ
- C₁ = ผู้วิจัย
- C₂ = บรรณาธิการวารสารธุรกิจภาษาไทย
- C_{1,2} = จำนวนการนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหาที่ผู้วิเคราะห์มีความเห็นตรงกัน

C_1+C_2 = จำนวนการนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหาทั้งหมดที่ผู้วิเคราะห์ใช้พิจารณา
ค่าที่คำนวณได้ไม่ควรต่ำกว่า 0.75 จึงจะนับว่าเครื่องมือที่ใช้มีความน่าเชื่อถือ

5.1 ผู้วิจัยได้กำหนดการนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งให้ค่าจำกัด
ความไวอย่างชัดเจน

5.2 ตรวจสอบค่าความน่าเชื่อถือ โดยการให้บรรณาธิการวารสารธุรกิจ
ภาษาไทยเป็นผู้วิเคราะห์ที่เปรียบเทียบกับผู้วิจัย

5.3 จากคะแนนการวิเคราะห์ที่มีความเห็นตรงกัน นำไปคำนวณค่าความน่า
เชื่อถือตามสูตรของ Holsti ข้างต้น

6. ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังบรรณาธิการวารสารธุรกิจภาษาไทย
จำนวน 49 ท่าน

7. บันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับ ชื่อวารสาร ปีที่ ฉบับที่ ระยะเวลา ชื่อบทความ
/คอลัมน์ รวมทั้งวิเคราะห์การนำเสนอ และขอบเขตเนื้อหาวารสารธุรกิจภาษาไทยลงในแบบ
วิเคราะห์เนื้อหา

8. วิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ การหาค่าร้อยละ -

9. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้ปฏิบัติงานสารนิเทศสามารถใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาคัดเลือก จัดหา
วารสารธุรกิจภาษาไทย และการบริการแนะนำการอ่านแก่ผู้สนใจ
2. เป็นแนวทางสำหรับบุคคลทั่วไปในการเลือกอ่าน วารสารธุรกิจภาษาไทยให้ตรงกับ
กับความต้องการ หรือความสนใจ

คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

วารสาร หมายถึง สิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่มีกำหนดออกการพิมพ์เผยแพร่อย่างต่อเนื่อง
สม่ำเสมอ กำหนดออกปีละมากกว่า 1 ฉบับ เนื้อหาประกอบด้วยบทความหลายบทความในแต่ละ
ฉบับ โดยผู้เขียนหลายคน